

Клод Моне

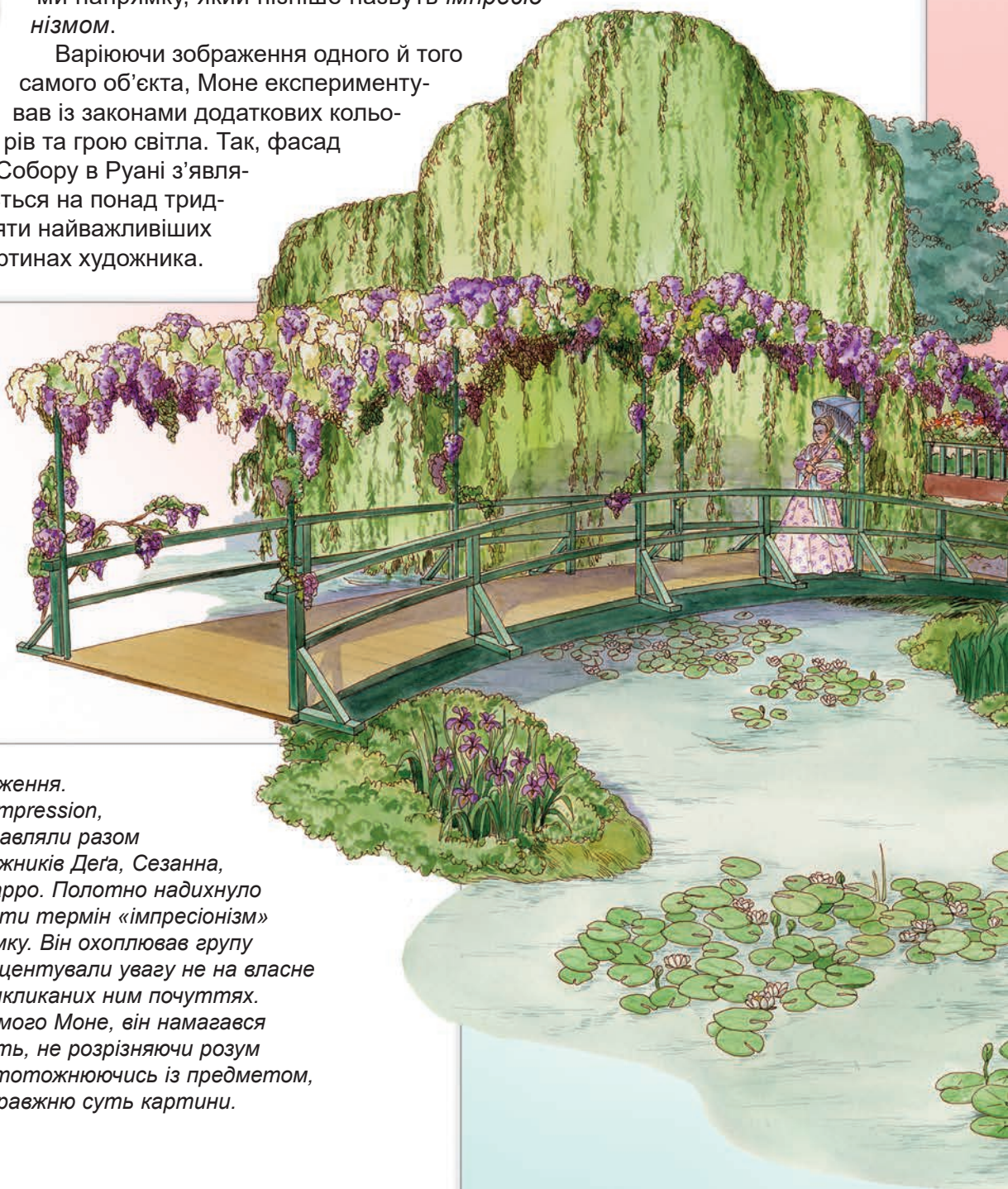
1840–1926

Цей французький художник провів юнацькі роки у Гаврі, де й почав свою кар'єру зі створення карикатур. Поворотний пункт у його творчості настав після зустрічі з художником Еженом Буденом, який познайомив його з технікою малювання пейзажів «*en plein air*» (з натури), за канонами нідерландської школи.

На початку свого творчого шляху Моне писав реалістичні пейзажі, але згодом зацікавився зображенням вражень від предметів.

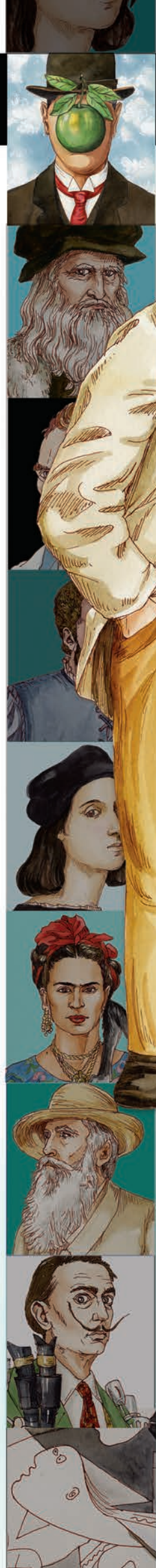
У ті роки він шукав натхнення, споглядаючи пейзажі, що віддзеркалювались на поверхні річки. Ці перші роботи були написані за канонами напрямку, який пізніше назвуть *імпресіонізм*.

Варіюючи зображення одного й того самого об'єкта, Моне експериментував із законами додаткових кольорів та грою світла. Так, фасад Собору в Руані з'являється на понад тридцяти найважливіших картинах художника.

Картину «Враження. Схід сонця» (*im. Impression, soleil levant*) виставляли разом із роботами художників Дега, Сезанна, Ренуара та Піссарро. Полотно надихнуло критика придумати термін «імпресіонізм» для цілого напрямку. Він охоплював групу художників, які акцентували увагу не на власне предмети, а на викликаних ним почуттях.

За словами самого Моне, він намагався пізнати реальність, не розрізняючи розум та почуття, а ототожнюючись із предметом, щоб збагнути справжню суть картини.

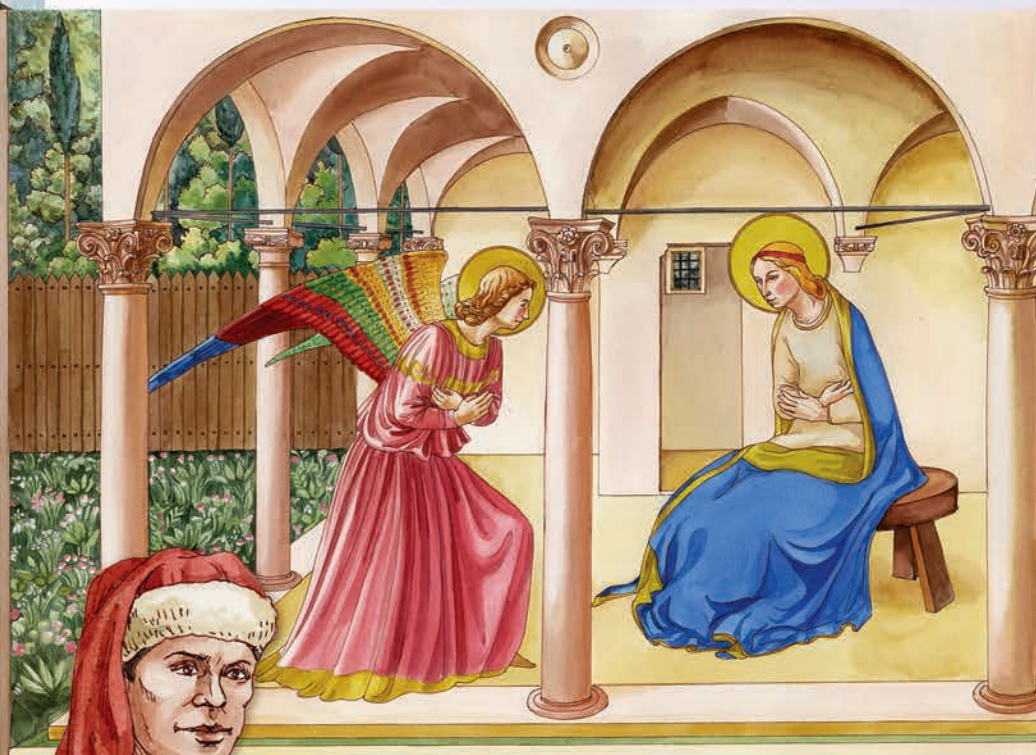

Від 1883 до 1926 року Клод Моне жив у сільському будинку біля Живерні у Верхній Нормандії. Там він створив серію малюнків, що зображали водні лілії у ставку неподалік.

Найважливіші картини цієї колекції дивовижною стрічкою розгортаються в музеї Оранжері в Парижі. Розташовані одна коло одної на стінах, вони займають дві зали.

Той будинок у Живерні нині перетворився на Музей імпресіонізму, де час від часу виставляють полотна митців, які долучилися до цього напрямку.

Беато Анджеліко

бл. 1395–1455

Гвідо де П'єтро, відомий як Беато Анджеліко, народився у Флоренції. Він багато малював ще до того, як пішов у монастир у Ф'єзоле приблизно у 1417 році.

На створення перших картин його надихали популярні течії готичного періоду. Але згодом у творчості митця почав простежуватися вплив художника Мазаччо. У малюнках з'явилися світло та колір, а Беато Анджеліко став видатним художником флорентійської школи.

Джотто ді Бондоне

бл. 1267–1337

Цей італійський художник та архітектор був, імовірно, учнем флорентійського художника Чімабуе. Вже перші його роботи — як-от неф базилики Сан-Франческо в Ассізі — надзвичайно виразні.

Фрески Джотто стали важливою складовою процесу становлення італійського мистецтва XIV століття.

Організація простору й типові фігури фресок Джотто стануть взірцем для художників епохи Ренесансу.

Рафаель Санті

1483–1520

Цей художник та архітектор народився в Урбіно. Першим його вчителем став батько.

Рафаель устиг попрацювати у найважливіших італійських осередках мистецтва, був підмайстром Перуджино, перш ніж оселитись у Флоренції. Саме там творили Мікеланджело та Леонардо, і Санті прагнув навчатись у цих митців.

Під час перебування у Флоренції створив декілька найвидатніших робіт, зокрема численні зображення Мадонни. Флорентійський період став найзначнішим у становленні його як художника.

Митцю було лише двадцять п'ять, коли його запросили до Рима, щоб узяти участь в оздобленні папського палацу. Пізніше Рафаель керував будівництвом собору Святого Петра.

Мікеланджело Буонарроті

1475–1564

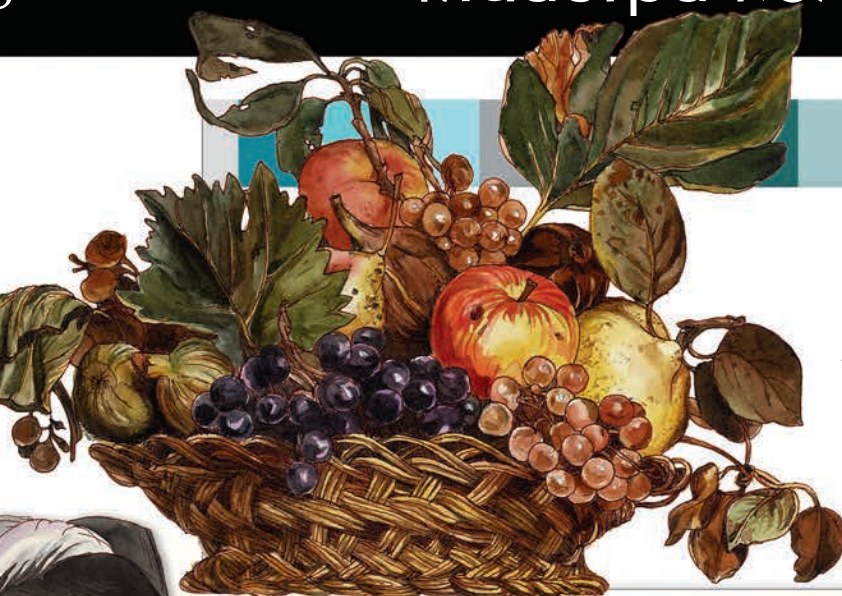
Скульптор, художник, архітектор та поет Мікеланджело Буонарроті відомий як один із найвеличніших геніїв світу епохи Відродження. Хоча він називав себе просто скульптором, митець лишив нам низку найвизначніших витворів різних видів мистецтва.

Надзвичайні художні здібності Мікеланджело були очевидні з перших робіт і привернули увагу Лоренцо Медічі, який запросив його до свого палацу.

Творчість Мікеланджело була своєрідним містком між традиціями тосканського мистецтва та новітніми напрямками Відродження. Вже в тридцять років він був відомий надзвичайною технікою та досконалістю у відтворенні анатомії людського тіла, а також багатством композицій.

Мікеланджело створив видатні пам'ятки мистецтва, зокрема, скульптуру Давида, П'єту — мармурову скульптуру Марії, яка оплакує Христа, та фрески Сікстинської капели, які вважаються вершиною художньої майстерності.

Караваджо 1571–1610

Мікеланджело Мерізі, відомий як Караваджо, був одним із найвидатніших італійських художників. Творчості митця властиві реалістичні образи та протиставлення тіні й світла, завдяки якому зображення набуває об'єму.

Франсіско Ґойя 1746–1828

Першим великим завданням цього іспанського живописця та гравера стали фрески церкви в Сарагосі.

Після успішного завершення робіт для королівської гобеленової майстерні він став придворним художником, що дало поштовх його кар'єрі.

Ґойя створив відомі картини, на яких змальовані правителі Іспанії. Реалізм цих полотен ніби кидає світло на їхні таємниці.

Картини Ґойї, серед яких «Маха одягнена» та «Маха оголена», стали своєрідним містком між живописом XVIII та XIX сторіччя.

Рембрандт ван Рейн 1606–1669

Цей живописець і гравер, який народився в Лейдені, вважається одним із найвеличніших художників усіх часів.

Творчість митця знаменує найвищий розквіт голландського мистецтва. Рембрандт не обмежувався одним жанром. Він писав багато портретів і автопортретів, створював картини на біблійні й міфологічні теми.

Його живопис пройшов через різні фази: від юнацької драматичної сили до дивовижної глибини й проникливості пізніших творів.

Рембрандт створив понад 400 полотен, близько 280 гравюр і безліч малюнків. Його творчість вплинула на розвиток світового мистецтва.

Едуар Мане 1832–1883

Після довгого періоду навчання, коли художник ознайомлювався з роботами великих майстрів, Мане сфокусувався на тих, хто обрав колір основою своїх творів.

На деякі перші роботи, зокрема картину «Любитель абсенту», художника надихнув його друг поет Бодлер.

Паризький салон, де виставляли свої роботи художники того часу, відхилив картини Мане. Тож він разом з іншими художниками (Моне, Ренуар, Сіслей)

виставив їх у Салоні відчужених. Від 1869 року Мане малював переважно простонеба й часто влаштовував художні сесії у садах за музеєм Лувр.

Мане досі пам'ятають як одного з найвидатніших представників преімпресіоністичного живопису.

Огюст Ренуар 1841–1919

1841–1919

Кар'єра цього французького художника почалася з розпису кераміки і тканини. Вступивши до Школи витончених мистецтв, він став відвідувати майстерню Глейра, де познайомився з Моне та Діазом, які спонукали його малювати на природі.

Ренуар став пейзажистом, не гіршим за Сіслея та Моне, але найкраще в нього виходило зображувати жіночі фігури, осяяні сонячним світлом. Саме цій темі він присвятив останній період свого активного творчого життя.

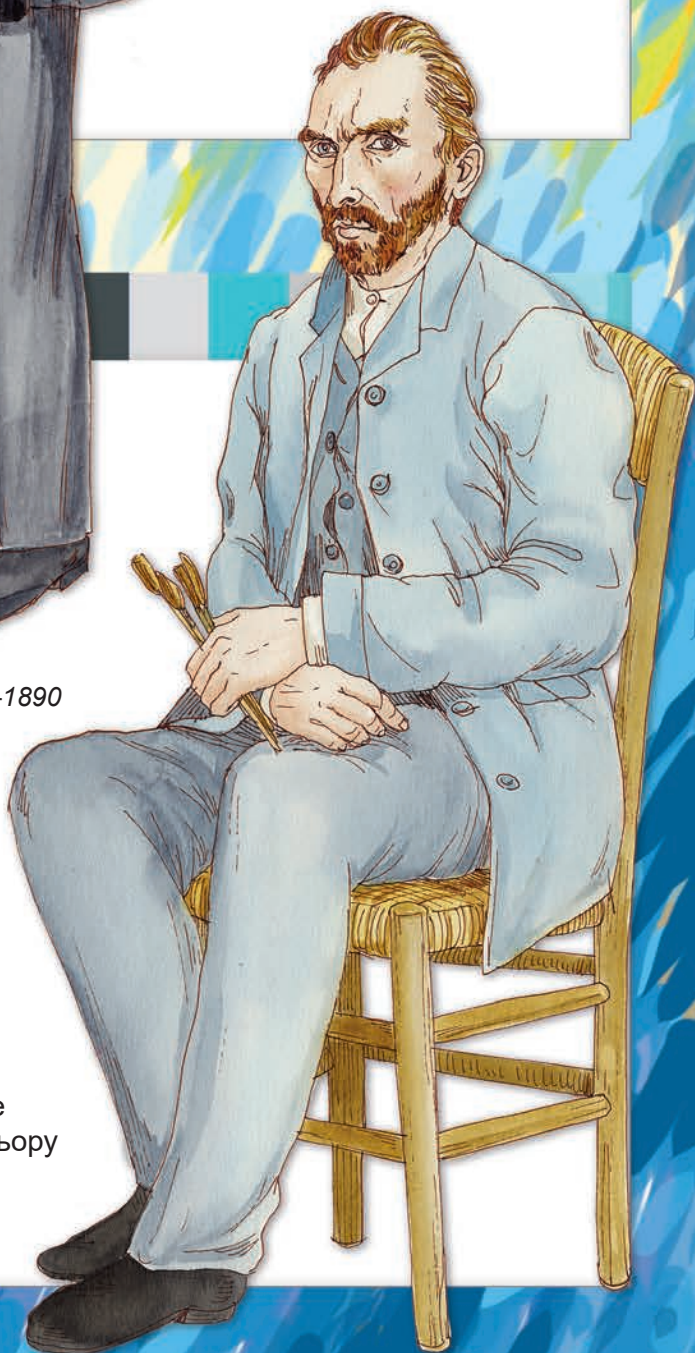
Вінсент Ван Гог 1853–1890

1853–1890

Голландський художник Ван Гог — один із найвидатніших митців XIX століття. Його творчість неабияк вплинула на світове образотворче мистецтво.

Художній геній Ван Гога був настільки ж недооцінений за його коротке життя, наскільки прославлений померттю. Він створив понад 800 картин, акварелей та гравюр, що дістали визнання тільки після смерті художника.

Роботи Ван Гога цінують перш за все за новітнє для того часу використання кольору та експресивну манеру.

Нові тенденції в мистецтві

Густав Клімт 1862–1918

Австрійський художник Клімт навчався у Віденському художньо-ремісничому училищі.

Навіть ранні роботи митця демонструють сміливе поєднання символічних та декоративних елементів. Клімт став одним із засновників руху «Віденська сецесія», його картини посідають важливе місце у такому художньому напрямку, як модерн, і вплинули на формування європейського символізму. Використання яскравих кольорів та повторюваних елементів дозволили художнику змістити увагу з зображуваного предмета на орнамент, зробивши його центальною частиною композиції.

Сальвадор Далі

1904–1989

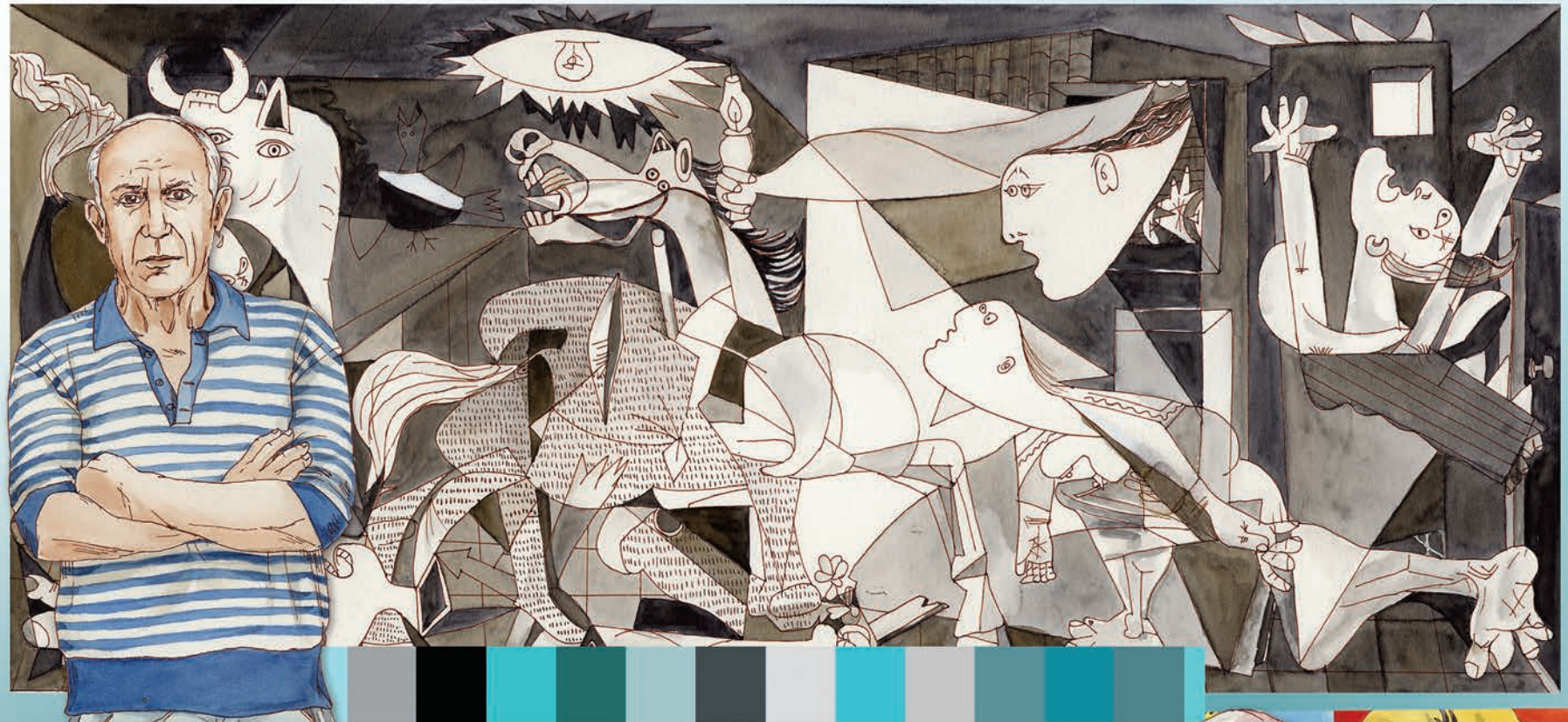
Далі закінчив Мадридську художню академію. Художник пройшов шлях від футуризму до метафізичного живопису, а тоді до кубізму. Познайомившись із Пікассо та Міро, почав рухатись у напрямку сюрреалізму, розробивши так званий параноїдально-критичний метод.

Рене Маґрітт 1898–1967

Перші роботи було створено під впливом футуризму та кубізму. Після знайомства з де Кіріко звернувся до сюрреалізму та став розробляти власне бачення цього напрямку — поєднання непередбачуваних елементів без логічного зв'язку між ними.

Таким чином Маґрітт намагався поглибити свої знання про світ, але, за його власними словами, «знання не можна відділити від таємниці». Роботи Маґрітта мали великий вплив на зародження поп-арту в шістдесятих роках.

Пабло Пікассо 1881–1973

Пікассо народився в Малазі, а на початку двадцятих років переїхав у Париж, де став одним із засновників нового напрямку мистецтва під назвою кубізм.

Роботи «блакитного» періоду демонструють зацікавленість Пікассо формами. Він змінював їх, трансформуючи поверхні під час наступного «рожевого» періоду.

Повернувшись до об'ємних зображень, Пікассо звертається до кубізму, намагаючись подати предмет як поєднання геометричних форм.

Пікассо постійно досліджував нові форми. Саме це зробило його ще за життя одним із найвидатніших митців XX століття.

Енді Воргол 1928–1987

Після завершення успішної кар'єри графічного дизайнера у шістдесятих, Енді Воргол поринув у мистецтво та перетворився на справжній культурний феномен. Використовуючи повторювані зображення добре відомих предметів чи осіб, він намагався спонукати глядача до роздумів про стан та суперечності сучасної людини.

Він розвинув промислове мистецтво у поп-арт — напрямок, що став феноменом сучасного мистецтва.

Елізабет Віже-Лебрен 1755–1842

Художній стиль парижанки Елізабет Віже-Лебрен сформувався насамперед завдяки її батьку. Також на неї вплинув художник Жан-Батист Грьоз, який тяжів до побутового жанру, відмовившись від міфологічної та алегоричної класики.

Віже-Лебрен присвятила себе написанню портретів аристократії та швидко здобула славу. Вона стала придворною художницею королеви Марії-Антуанетти, але була змушена покинути Францію після Великої французької революції.

Успішно працювала при європейських дворах, а до Франції повернулася лише на початку XIX століття.

Жан Оноре Фраґонар

1732–1806

Фраґонар був одним із найвідоміших французьких живописців кінця XVIII століття. На початку творчої кар'єри митець працював в історичному жанрі, проте згодом звернувся до модного за тих часів рококо, зображуючи пасторальні сцени, портрети тощо. Картини художника набули неабиякої популярності серед багатії буржуазії. Проте

революційні події розорили Фраґонара, і художник помер у злиднях.

За життя художник створив понад 500 полотен і 1000 малюнків.

Роботи Буше, сповнені життєлюбства, якнайкраще характеризують епоху мадам де Помпадур. Фаворитка короля Людовіка XV сприяла розвитку стилю рококо. У Версальському палаці цей стиль представляють роботи художників Буше та ван Лоо.

Франсуа Буше

1703–1770

Цей французький художник розпочав свою кар'єру з гравюр. Після навчальної подорожі до Італії його вперше запросили до двору 1734 року, де він виконав серію картин для Овальної зали королеви у Версальському палаці.

Найвідомішою його замовницею була маркіза де Помпадур, портрети якої він малював декілька разів і яка представила його королю. Картини Буше були дуже популярними при дворі Людовіка XV. Популярність Буше стрімко спала наприкінці XVIII століття, коли його роботи перестали відповідати модним художнім запитам.